

Jak vysoko nad zemí je nebe, tak mohutně se klene jeho milosrdenství nad těmi, kdo se ho bojí;
(Žalmy 103,11)

Když čtu slovo nebe, vybaví se mi dávná vzpomínka na léto, kdy jsme za vlhého teplé noci vyrazili s kamarády do nedaleké pekárny a koupili si za pár korun dva bochníky čerstvého chleba. A pak jsme si všichni lehli na hřejivou silnici, trhali ten chleba, rozplývali se nad jeho dobrotou a koukali na hvězdnou oblohu. Oblohu, kde člověk může pozorovat milióny hvězd a planet. Jak dlouho už člověk pozoruje nebe a díky novým technologiím toho vidí víc a více a přece je to pořád málo proti tomu co nevidíme, nevíme a neznáme. Některé hvězdy, superhvězdy jsou podle hvězdářů tak veliké, že oproti Zemi jsou mnoho, mnohonásobně větší, ale protože jsou současně velmi daleko, na nebi vidíme jen světlou tečku, stejnou jako ty ostatní. Jiné hvězdy, které vidíme na obloze, už vlastně nejsou, dávno zanikly, ale k nám stále ještě putuje vesmírem jejich světlo. A my v němém úžasu ležíme na zemi a pozorujeme tu nádheru a nedozírnou velikost vesmíru okolo nás. Co je vedle toho člověk, ten malinkatý puntík na planetě Země, kterého nevidíš ani z neblížího měsíce. Vůbec se nedivím prvnímu kosmonautovi Gagarinovi, když jeho první slova při pohledu na planetu Zemi z rakety byla: Bože to je nádhera! Ano i já obdivuji vše kolem sebe a věřím, že nic nevzniklo pouhou náhodou, ale z Boží lásky bylo stvořeno v úžasné dokonalosti a kráse. S pokorou a bází si mohu každý den uvědomovat i přijímat vše co mám, jako nezasloužený dar a nekonečné Boží milosrdenství. Přestože stále znovu a znovu dělám chyby a ubližuji sobě i druhým, skrze Boží lásku mohu žít v plnosti odpuštění a nekonečného milosrdenství. Není to však ze strachu, ale z důvěry a víry.

Petr Haška